

عنوان مقاله:

معناشناسی دنیا و زیست زاهدانه در اندیشه حسین بن سعید اهوازی؛ مروری بر تاریخ اخلاق روایی شیعه در سده سوم

محل انتشار:

دوفصلنامه اخلاق و حیانی، دوره 13، شماره 2 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

نازنین احمدی - دانش آموخته کارشناسی ارشد اخلاق اسلامی، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران

عباس میرزایی - استادیار دانشکده الهیات و ادیان، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

این مقاله به بررسی رابطه دنیا و زهد بر اساس کتاب الزهد حسین بن سعید اهوازی می‌پردازد. این دو مفهوم در دو سوی معنایی، مقابل هم، قرار دارند و کمتر می‌توان هم پوشانی عملی میان این دو یافت. در ادبیات روایی شیعه در عین مذمت دنیا توصیه به زهد شده است و عموماً محدثین در آثار خود تقابل این دو مفهوم را بیان کرده اند. در این میان اما به نظر می‌رسد می‌توان رویکرد دیگری در تفاهم معنایی زهد و دنیا، بر اساس میراث روایی شیعه، تبیین کرد که نشان‌هایی از آن در کتاب معروف الزهد حسین بن سعید قابل رصد است. این مقاله به پاسخ این پرسش پرداخته است که حسین بن سعید در کتاب الزهد چه نظری در رابطه با زهد و دنیا داشته است؟ بررسی «الزهد» این فرضیه را تقویت می‌کند که حسین بن سعید بر خلاف نگاه عموم محدثین شیعی تفاهمی عملی میان زهد و دنیا را قائل است. با تحلیل مضمونی متن کتاب الزهد این نتیجه دست یافتنی شد که زاهد می‌تواند در عین دنیاپذیری و کنترل امیال دنیاخواهانه در چارچوب زیستی زاهدانه نیز طی طریق کند. او گفتمانی اجتماعی از دنیا ارائه می‌دهد که قابل جمع با زیست زاهدانه می‌باشد.

کلمات کلیدی:

کلیدواژگان: "تاریخ اخلاق"، "زهد، دنیا"، "حسین بن سعید اهوازی"، "کتاب الزهد"

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1768214>

